

der er Tale om Kommunerne, den enkelte Kommune blive direkte Interessent i Hypotekbanken, og saa skal den Kommune alligevel, idet den gaar ind i Hypotekbanken, paatage sig et solidarisk Ansvar med Hensyn til andre Kommuner, som maasse først langt senere blive optagne, Landkommuner og Købstadkommuner med de Købstadkommuner, som senere indtræde. Jeg maa sige, at jeg tror, at man vilde ordne Sagen bedre, hvis man enten i denne eller i en særlig Lov tilslød Kommunerne — der foreligger i øvrigt i det andet Ting et Forslag derom — at danne en Kreditforening for sig selv. Naar saa Kommunerne havde dannet en Kreditforening, kunde denne Købstadkreditforening indtræde som Interessent i Hypotekbanken, aldeles paa samme Maade som de andre Kreditforeninger indtræde. Der vilde blive langt større Ensartethed i Princippet, naar man ordnede Sagen paa den Maade, end der er nu. — Der er endvidere for denne Hypotekbank i § 9 gjort et Princip gældende med Hensyn til det solidariske Ansvar, som ikke stemmer med, hvad der ellers gælder om Kreditforeninger. I Kreditforeningerne ere Saantagerne, Interessenterne, i Reglen solidarisk ansvarlige i Forhold til Hovedstolen, det vil sige til det oprindelige Laan, men her skulde det solidariske Ansvar begrænses til Restbeløbet af det modtagne Laan. Det er nu et lidt løjerligt Udtryk; jeg tror, Meningen er, at den enkelte Kreditforenings Deltagelse i det solidariske Ansvar skal bestemmes efter den Debet-Saldo, som den til enhver Tid har til Hypotekbanken, men det er et meget fluktuerende Beløb, og der opstaar det Spørgsmaal: Kan da den enkelte Interessent under vanskelige Tider, hvor der kunde være Fare eller Bepvær ved dette solidariske Ansvar, gaa hen og gøre store Afbetalinger, maasse betale hele sin Debet i Hypotekbanken, og derved fuldstændig slippe for det solidariske Ansvar? Derom findes der ingen Bestemmelser, og jeg synes dog, at de være temmelig nødvendige i en Lov som denne.

Der er endnu et Hovedpunkt, som jeg i Korthed skal henlede et eventuelt Udvalgs Opmærksomhed paa, det er Forholdet mellem Paragrafferne 10 og 11, mellem Garantifonden og Reservecapitalen. Jeg antager, at det maa være fuldstændigt klart, at forinden man kan angribe Garantifonden, forinden Hypotekbankens Bestyrelse kan tage noget Aktiv, der hører til Garantifonden, og realisere det for at skaffe Penge, maa den have udtømt Reservecapitalen. Have de Penge eller Aktiver liggende i Reservecapitalen, kunne de

ikke gaa hen og angribe Garantifonden, før de have udtømt Reservecapitalen, men saa have de ikke noget til at administrere for. I Virkeligheden er det ikke en Reservecapital, men en Administrationsfond, og naar de saa have brugt, hvad der er i denne Fond, saa have de ikke en Dre til at administrere for, og hvad saa? Saa gaa de til Statskassen og forlange Pengestof af den. Det forekommer mig, at Forholdet mellem disse to Maader, paa hvilke Staten skal støtte Banken, dels ved at henlægge en Garantifond, dels ved at give Forstud til Administrationen, maatte præciseres nærmere end sket er i Paragrafferne 10 og 11, og jeg synes ogsaa, at naar det udtrykkelig siges, at de Forstud, Staten saaledes giver, skulle tilbagebetales, vilde det være meget passende at sige, at de skulle tilbagebetales med Renter. Det synes man at have glemt; det synes at være rentefrit Forstud, som Staten skulde give denne Hypotekbank, hvad der ikke er mindste Grund til. — I § 10 er der den anden mærkelighed, at man ligefrem foreskriver, hvorledes den enkelte Kreditforening, til hvilken man henvender sig i Anledning af det solidariske Ansvar, skal gøre sit Tilbud, idet der staar, at Beløbet skal fordeles paa Interessenterne i Forhold til Restbeløbet af deres Laan. Naar nu en Kreditforening f. Eks. ligger inde med en stor Reservecapital, har tilstrækkelig disponibel Kapital, vil det være meget unaturligt at foreskrive, at den skal gaa hen og reparere paa Interessenterne; det bliver virkelig den paagældende Kreditforenings Sag, hvorledes den vil skaffe Penge. Den kan tage dem af sin Reservecapital, den kan gøre et midlertidigt Banklaan, eller rejse Penge paa den Maade, som dens Direktion finder mest hensigtsmæssig, men man skal ikke i en Lov som denne foreskrive en vis Fremgangsmaade, som er den fællems generende for Interessenterne, og som man kun skal gribe til i Nødsfald, naar der ikke er anden Mulighed for at skaffe Penge.

Til en af de mere almeninteressante Bestemmelser i Loven, som jeg maasse maa have Lov til at berøre ved Lite Behandling, hører den Maade, hvorpaa Bankraadet skal sammensættes. Det bliver en meget stor Korporation, vistnok 28 Medlemmer, som skulle komme sammen en Gang om Aaret for at høre en Beretning, og der er den mærkelige Ting, at der skal ikke være mindre end 12 Rigsdagsmænd, 6 fra Folketinget og 6 fra Landstinget. Hvad de egentlig skulle bestille, ved jeg ikke, det hele vil blive et Slags Postkontor; men ikke alene disse 6 fra hvert Ting skal der være, men hele Nationalbankens Direktion skal sidde med